

Това съдираніе става на дѣтето много забавна игра. Случава ся нѣкоги да си слисана въ нѣкоіѣ работѣ за много часове, и на конецъ като подигнешъ очитѣ си да видишъ защо дѣтето стои толкось спокойно, виждашъ че то има въ рѣцѣ си еднѣ много важнѣ книгѣ, и коіѣто исдрало комахай сичкѣтъ. Ты ся подигаешъ тосѣ часъ да го накажешъ, или баримъ да го изгълчишъ строго за повредѣтъ на книгѣтъ. Нѣ направило ли е то нѣщо достойно за наказаніе или за изгълчаваніе? Нѣ въистинѣ. И отъ дѣ може то да знае, какъ е добро да дере еднѣтъ, а зло да дере другѣтъ книгѣ? Но съдрало книгѣтъ съсъ най-годѣмѣтъ си невинность. Самото нѣщо, което може да стане въ тоя случай, е да ся потруди майката да изучи дѣтето какъ книгата трѣбва да ся държи съ вниманіе, а не да ся дере. Нѣ какъ може да ся изучи въ това безъ наказаніе? Тѣй. Момиченцето може да ся изучи съ по-серіознѣя тонъ на гласѣтъ ти, и съсъ начомреното ти лице, че е направило нѣщо, което та наскърбило. По тоя начинъ можето да ся научи разликѣтъ между книгѣтъ, и листъ отъ Вѣстникѣ.

Двѣ годишно дѣте было навикнато да дращи на хартіѣ съсъ плумпѣ (плайвасѣ). Бащата като влѣзълъ единъ день въ стаіѣтъ, видѣлъ че дѣтето было надраскало съ плумпа еднѣ новѣ и важнѣ книгѣ. То като глупаво, безъ да съзнава повредѣтъ, коіѣто правеше, караше си работѣтъ и еогато баща му влизаше. Туку май сѣки баща разсърденъ щеше да изграби книгѣтъ изъ рѣцѣтъ на дѣтето, и щеше му за-